

portfolio.

HELENA
RYMEN

SCHRIJVEN

Vrije vertaling songtekst “Black hole sun” van Soundgarden

Zwarte zon

wat ik zie dat deugd niet
niemand weet wat hij verbergt
zijn gezicht is ontwricht
en de zon is moe getergd
gloeiend heet, zomerstank
naast het zwart lijkt de lucht hard
roep mijn naam door het ijs
en ik hoor weer je gekrijs

zwarte zon, eindstation
kom hier en spoel ze weg
zwarte zon, geen pardon
kom naar hier, ik wacht op jou

een taboe, afgevoerd
ruwe bolster luistert af
innig zijn is voorbij
de slang ontwaakt in mij
‘k wurg jou, verontrust
al mijn angsten weggekust

zwarte zon, eindstation
kom hier en spoel ze weg
zwarte zon, geen pardon
kom naar hier, ik wacht op jou

50 jaar getrouwd

Moeke en voke,

meer dan 50 jaar geleden
werd het begin van jullie verhaal geweven
vake, jij kwam zo nu en dan eens langs
om deugenieterij uit te halen met nonkel Frans
opmerkzaam als ze is had ons moeke jou gezien
ook op de LRV en de KLJ gaf haar blik jou een tien
maar het was op het ruitersbal in de nonnenschool
dat jullie met elkaar gingen op de dool

21 december 1973 stapten jullie in het huwelijksbootje
maar ons moemoe vond dat jullie te snel zeilden met dat vloodje
ze zei “zou je niet wachten tot aan je 21?”
en moeke, jij zei “nee, ik wil trouwen in de winter.”
en warempel, jij won
zo werd 21 december jullie kortste dag vol innerlijke zon
de nacht was (verdacht) de langste van het jaar
letterlijk en figuurlijk weliswaar

14 dagen voor al dit gebeuren
zochten jullie nog een huis om op te fleuren
de spanning steeg alom
met op de valreep nog een bungalow
daar woonden jullie een zestal maand
om nadien naar een boerderij te verhuizen, onverwaand
want pannen en potten stonden overal op de vloer
dat lekkende dak was echt niet stoer

vake, jij zette je hobby als varkensboer voort
ons moeke heeft zich er wel eens aan gestoord
zelf ging zij werken bij Madam Fransen
en samen gingen jullie graag uit dansen
In 1975 werd ons Heidi geboren
snel erna zouden jullie nog 3 spruiten scoren

Johan, Willem en Els netjes op een rij
maakten jullie heel erg blij
na een moeilijke zoektocht vonden jullie je eigen huis
en zo werd Zoersel Dorp jullie, en onze warme thuis
de varkens werden verdreven
toen jij, voke, je in de verzekekeringswereld ging begeven
moeke, jij had aan het huishouden je handen vol
al die kinderen eisten soms wel hun tol
want na de eerste vier kwamen Ellen en Esther
zo nu en dan was het echt wel een gewester
Helena was lucky nummer zeven
zij deed iedereen wel eens zweven J
want pas zes jaar nadien
liet ons Helga zich zien

Moeke, voke,
Wat wij ons vooral herinneren
zijn geuren waar je honger niet van gaat minderen
en elke dag was er een lekker dessert
dat hoorde zo, na het hoofdgerecht
de groenten kwamen vaak uit eigen tuin
ze zaaien en oogsten was voor jullie een verdienstelijk fortuin
's zomers werd er een put gegraven in de grond
voor een zwembad dat niet lang bestond

na al die goede zorgen
begonnen wij zelf aan ons verhaal van morgen
we verlieten het huis 1 voor 1
maar niet in volgorde zoals voorheen
we verblijdden jullie met 18 kleinkinderen
dat kon niemand ons verhinderen
met Silke als oudste telg en Fonne als jongste spruit
houden ze jullie jong, naar verluid

En laten we vooral Pirlot niet vergeten
met al zijn papegaaiensstreken
Vaak zie je hem hoog in een boom klimmen
en wil hij er niet uit volg jij, voke om hem te dimmen

Moeke, voke
jullie verhaal is nog lang niet ten einde
daarom zijn we hier, van verre en heinde
het is mooi om te zien hoe jullie nog steeds om elkaar geven
net zoals gisteren in de koets, en zoals 50 jaar geleden.
we wensen jullie nog vele jaren tesaam
want deze liefde draagt jullie naam!

Schol!

Tekst slaaplied kinderen

leg je hoofd nu maar neer
naast je zachte knuffelbeer
het is tijd om te gaan slapen
zelfs ons mama is aan't gapen

sluit je ogen maar
en zie hoe ik vaar
met ons allen naar de wolken
om verhalen te vertolken

over dromen heel zacht
't wordt een pracht van een nacht
begin al maar te soezen
over vliegende poezen

leg je hoofd nu maar neer
naast je zachte knuffelbeer
het is tijd om te gaan slapen
ook ons papa is aan't gapen

ik tel er wel tien
't is knap om te zien
hoe ze over jullie waken
niets kan jullie raken

leg je hoofd nu maar neer
naast je zachte knuffelbeer
het is tijd om te gaan slapen
zelfs ons mama is aan't gapen

oe daar is nog een aap
hij lijkt op Jan Jaap
zijn staart ligt in de knoop
en zijn haar ligt overhoop

ik kan wel uren doorgaan
maar ik vaar nu naar de maan
om jullie kusjes te gooien
en met zoete dromen te strooien

opdracht: een les die ik leerde van een grasspriet

kriebelend wiebelend
aan mijn tenen
langerekt langs mijn benen
verstoppend lokkend
reikend tot aan mijn kin
zittend op een deken met een glaasje gin
vertoevend proevend
van hapjes die lonken
en jij ligt zowaar te pronken
plagend vragend
naar kusjes hier en daar
in een liefdevol gebaar
storend horend
de lach van onze kapoenen
lap, het is gedaan met zoenen

750 jaar Pulderbos

overgeheveld
door liefde verneveld
hier is waar ik huis
hier voel ik me thuis

tussen wei en velden
waar oud aan jong vertelde
hoe mooi het hier was
tussen al het gewas

van graan gerijpt tot bier
voor eeuwig plezier
of vermalen tot meel
gemaakt tot brood in't geheel

er werd veel gedanst rond die molen
in Pulreboch kon je blijven dolen
nog steeds als je echt wil
het is hier nooit kil

Pulderbos, mijn thuis
het dorp waar ik huis
750 kaarsjes op de teller
mijn dorp, een bestseller

opdracht: hallo mobiele telefoon

Er was eens een tijd dat er stilte was
En dat was helemaal ok
Ik wist niet wat je toen deed
En ik vond dat helemaal niet erg

Er was eens een tijd dat ik post kreeg in de brievenbus
Het waren ellenlange brieven en kaarten voor mijn verjaardag
De brievenbus puilden soms wel eens uit
Maar dat was leuk, het was iets om naar uit te kijken
Het was ook niet alledaags
Zelfs niet wekelijks
Maar dat maakte het juist zo spannend
Want dan genoot je langer
Van die ene brief, of van die mooie kaart

Er was eens een tijd dat de telefoon verbonden was aan iets met een draad
En dat er een draaischijf op stond en ik dan het nummer moest draaien om naar mijn
lief te bellen
Ik kon me niet verstoppen, dus iedereen luisterde mee
En dan praatte ik heel stil, omdat dat nu net was wat je niet wil

Er waren eens telefooncellen waar je munten in moest gooien
En dan kon je even bellen om je verhaal te vertellen
Of vragen om je te komen halen, omdat de bus niet meer op kwam dagen
En als ik geen centen bij had, stapte ik een krantenwinkel binnen
En vroeg of ik de telefoon mocht gebruiken
Het was echt heel simpel
Het was echt heel menselijk

Er was eens een tijd waar stilte was toegestaan
Waar je niet altijd bereikbaar moest zijn
En waarvoor de telefoon alleen maar diende voor noodgevallen
Mails checkte ik eens in de week op de computer
En we spraken af via de telefoon, of via de jeugdbeweging
In real life, face to face, zonder stoorzender in de hand

En als er niets te doen was, was er stilte, een zalige stilte
Ik mis die stilte

opdracht: bumperstickers

“Gelieve niet aan mijn sexy gat te kleven”

“Heb je even voor mij? Rij me dan langzaam voorbij”

“Let op je tellen, je bent weer aan’t bellen”

“Laat me doen, jij kapoen”

opdracht: schrijf een gebed

als ik even stilte mag
dan wil ik me even richten
tot het geloof van elke dag
zo één zonder gezichten

ik wil bidden voor een mooie wereld
waarin iedereen gelijk is
waarin man en vrouw zij aan zij staan
zelfs al hebben ze niets tesaam
waarin iedereen zichzelf kan zijn
zonder schaamte, schroom of angst
en waarin het slechte niet bestaat
want dan verbrand gewoon je gelaat

ik wil bidden voor natuur
dat die altijd blijven mag
en dat mensen eens beginnen nadenken
alvorens wei of bos een huis te schenken
(er zijn er werkelijk al genoeg)

ik wil bidden voor mijn gezin
want misschien moet ik het wat kleiner zien
dat mijn kinderen mogen opgroeien
zonder zorgen en pijn
en dat ze later mogen worden
wat ze zelf willen zijn
en dan nog even voor mijn man
dat hij nog ver komen zal
en dat de pijn in zijn lijf verdwijnt
zodat zijn leven weer ver-fijnt
misschien ook nog even voor mezelf
dat mijn verleden de deur uit gaat
en niet zomaar voor even
maar voor de rest van mijn leven

dan rond ik hier maar even af
en wil iedereen bedanken
voor de stilte die men mij gaf
zonder ook maar even te janken

songtekst: mijmerend

ik herinner mij de dagen
zonovergoten, vol rust
de nacht, zilt
een koele bries

zo mooi een streepje muziek dat door mijn retroradio ruist
als een kleurenpallet dat stilletjes treurt om de dalende zon

ik herinner mij zwoele blikken,
zijn zachte stem
zijn onverbloemd verlangen
ik herinner mij de haven aan de oude stad
tegen jou aan lig ik, zing ik

zo mooi een streepje muziek dat door mijn retroradio ruist
als een kleurenpallet dat stilletjes treurt om de dalende zon

ik herinner mij
vleugels op wolken
ik herinner mij
ik wenend om jou

zo mooi een streepje muziek dat door zijn retroradio ruist
als een kleurenpallet dat stilletjes treurt om de dalende zon